

Pesta 5|17 septemvre.

Va esi in ffa-care domineca. | Redact. : strad'a palariei nr. 7.

Nr. 36.

Anulu VII, — 1871.

Pretulu pe anu 10 fl., pentru Roman'a 2 galbeni.

Paulu de Kock.

Avramu Iancu.

— Starea lui de acuma si visiunile sale. —

I.

In diu'a a dóu'a a lunei acesteia, aflându-me in Halmagi, me abatuí si la cetatianulu Ionu Sida, in vecinetatea ospetarfei, unde incepuramu a vorbí despre lucruri si afaceri de ale nóstre.

De odata éca usi'a se deschise mereu; eu indreptai ochii catra usi'a deschisa, si zarí omulu care o deschise; elu erá invelitu in stremtie de susu pana diosu. Domnulu casei se scolà delocu si prindiendu-me de mana, aretà catra elu, dîcîndu-mi:

— Am onóre a-ti presintá pe Avramu Iancu!

Ce simtîre me cuprinse la cuvintele aceste si la vederea nefericitului erou, nu potu sê spunu, nici condeiu n'am sê o descriu. Talentulu meu nu e capabilu sê me descurce din labirintulu cugetelora ce me cuprinsera la vederea acestui barbatu, cu unu trecutu atátu de gloriosu, si cu unu prezentu atátu de miserabilu; dar riuri de lacrimi se facura ochii mei, si suspine adunci iesíra din sinulu meu, vediendu pe acel'a, care inainte de 22 ani avù curagiulu a infrená pe dusmanii natiunii sale, — si lu-sarutai si lu-imbratísiai cu unu entusiasm sacru, — si dadui delocu de scire ospetariului, cã prefectulu Avramu Iancu adi va fi óspele meu, si in onórea lui sê ni pregatésca totu ce are mai bunu!

Asié se si intemplà. Avramu Iancu fu óspele meu. Inse, pana a pregatí ospetariulu prandiulu, noi remaseramu la numitulu cetatianu, si de óre-ce eu inainte de aceea am totu audítu, dar si cetitu in mai multe ronduri, cã nefericitulu Iancu s'ar aflá in dementia: voiam a me convinge insu-mi despre adevéru, deci acomodai cursulu conversatiunii nóstre astu-felu ca sê-lu potu esaminá de totu, si sê-mi potu formá o parere fundata despre starea spirituala a dînsului.

Conversatiunea de inainte de miédia-di durà mai multu de dóue óre, si, dorere! me convinsei pe deplinu, cã Avramu Iancu e'nubunu, si nici sperantia nu mai este ca óre-candu sê-si vina in ori.

Dementi'a dînsului inse nu e furiósa, nu e certatória, ci mai multu blanda, lina si déca se póte numí: petrecatória.

Intre altele, elu crede tóte cãte verdi uscate, numai celu ce le spune dînsului sê fia in cãtu-va omu respectabilu, apoi candu i le spu-

ne sê nu rida; de aici elu se incuragiéza, si apoi spune cãte si mai cãte fara capu si fara códa, inse cu atát'a entusiasm si convingere, cãtu nu e cu potinti'a a nu-lu compatimí pentru degradarea acést'a spirituala.

Venindu vorb'a despre actiuni si scrisori, elu dîse, cã are mai multe centinarie de scrisori, dar numai una lu-necasesce, cã ori unde se duce, „instanti'a“ aceea totu dupa dînsulu ambla. Voindu a-lu abate de la ide'a acést'a, aretandu-i, cã nu este cu potintia, elu insistà si se nisul a dovedí contrariulu, adaugîndu:

— Nu-mi vorbiti! cã eu o vedu totu-de-una, ea ambla dupa mine, nu potu scapá de ea, bata-o Domnedieu!

Conversandu noi apoi despre nopti senine si ceriulu limpede, elu incepù delocu a spune, cã dînsulu fiindu intr'o nópte silitu a se culcá sub ceriulu liberu, (ceea mai totu-de-una i se intempla asié,) nu potù dormí, si in neodihn'a sa multu i crescù mirarea, cã de si ceriulu erá seninu, nici una stea nu erá vizibila; deodata inse cam pe la mediulu noptii, resunandu ceriulu ca bubuitulu tunurilor, se vediura scrise pe ceriu cuvintele: „Crestinetatea nu mai este!“ si din clip'a aceea se multíra stelele pe ceriu atâte cãtu nu inchipeau, si cadiura lovindu-se un'a de alta ca plói'a, se facù focu mare, incãtu dînsulu de spaima fu silitu a se ascunde, sê nu ardia.

Fiindu vorb'a despre pescuitu, (deprinde-re-a-i placuta,) spunea, cã intr'o dî placuta amblandu a pescuí, i se ivì in apropiare unu sierpe cu coróna in capu, si cutare i spuse, cã in corón'a aceea e unu diamantu mare, deci se repedí sê prinda sierpele, si acusi lu-ajungea odata, cã-ci sierpele se mancá cu dînsulu, si adese-ori lu-acceptá sê-i vina in apropiare, numai sê-lu necasésca; candu erá sê puna man'a pe sierpele dracului, dede cu cód'a in pamentu, si se ivì in pregiuru-i o lumina mare electrica, incãtu i luà vederea ochiloru, si de atunci nu l'a mai vediutu.

Aducandu-i a minte de o vaca, care dînsulu pana ací multora si de multe ori o repetiea, dîcîndu cã de 21 de ani o ascépta sê fete si nu mai féta; de unde lu-judecara multi, cã Iancu e nebunu, — éra eu pana ce nu-lu esaminasem cu de a dînsulu, la audiulu fabulei aceleia din gur'a altora, conclusesem chiar contrariulu, cã adeca elu nu numai nu e nebunu, ci e fórte intieptu, cã-ci vorbesce in parabole, si dorulu animei sale pentru a-si vedé natiunea fericita, nu-lu spune cu cuvinte de toti pricepute; dar m'am insielatu, pentru cã acuma elu po-

vestesece istori'a vacii de a fetá asié, câ elu fiindu Iancu, silab'a ultima a numelui seu nemtiesce (Kuh) insémna „vaca“, vac'a acést'a, adeca o vaca a capetatu dinsulu in donu de la mósi'a sa, crescêndu dinsulu, audî de aceea, dar vac'a nu o vediù, câ-ci ô luà cutare omu lacomu, cu care dinsulu pentru vaca portà multu timpu procesu, inse nu dobandì nimica pane in diu'a de adi, si acést'a ar fi vac'a a carei fetare dinsulu o ascépta indesiertu de 22 de ani.

Candu din cele relatate nu asiu fi potutu conchide rationabilminte la starea abnorma a spiritului dinsului, fabul'a cu vac'a si in form'a acést'a asiu fi primitu-o de una parabola fina.

Intru tóte e mai tristu, câ elu nu-si cunosce, ba chiar nici nu simtiesce starea sa degradata in care se afla. Asié stremtiosu, murdariu cum e, totu-de-una e bine dispusu, deosebi déca vede vinarsu, vinu si apa acra spre dispositiune. Aceste forméza espresiunea predilectiunii dinsului, o pasiune acést'a, in care cumpetulu i lipsesce de totu, si care a dese ori lu-dobóra in positiuni, ce ni storcu lacrimi din ochi, vediendu-lu tereitu pe diosu afara pe stradele publice, in plóia, in tina, in nea, in venturi, in frigu, in caldura.

Pana a nu ajunge in starea acést'a, róge-lu ori si baietulu celu din urma de plugariu, sê cante in flueru séu flauta, este gat'a de locu a face destulu vointiei; se apuca cu entusiasm si canta hori si mersuri deosebite, inse fara de nici unu tactu, gustu. maiestria, care asisdere dâ dovedi despre starea ratecita a sufletului dinsului.

E de observatu mai departe, câ fiindu dinsulu intrebatu despre lucrurile si faptele-i proprie din timpii cei critici, nici un'a nu o sci spune fidelu precum s'a intemplat si cum am cetitu scrisu in istoria, nici chiar mórtea lui Dragosiu nu o enara fidelu.

Pe candu punu in vederea onor. publicu acestu tristu tablou, totu odata sê-mi fia iertatu a intrebá pe fii natiunii romane in privinti'a acestui martiru si a nume:

1. Este demnu Avramu Iancu de sórtea sa presenta baremi materialminte?

2. Cine si ce a casiunatu starea-i spirituala deplorabila in care se afla acum?

3. Este demnu Avramu Iancu a fi lasatu materialminte in starea acést'a si mai departe? Déca nu,

4. Pe langa tóta sarac'á sa n'ar fi harnica natiunea romana, cu poteri unite, a intretiené

relicvi'a acést'a unica nefericita a gloriei sale redivive, si inca in starea aceea, ca posteritatea inca sê-si aduca a minte de recunoscinti'a romana „*quae beneficiorum memor esse solet, nec obliviscitur injuriarum sibi illatarum.*“

La tóte intrebâriile aceste voiú sê respondu, precum mi-spune sufletulu meu de Romanu, in numerulu vítoriu.

Dionisiu Pascutiu.

La mam'a.

De pe maluri peregrine,
Obositu me 'ntorcu la tine,
Mama, fericirea mea!
Stringe-me 'n bratiela tale,
Câ de multu cu doru si jale
Alu meu sufletu te cerea!

Tu mi-ai fostu in departare
Alu meu visu si cugetare,
Tu mi-ai fostu idolulu meu;
Pentru tine grea dorere,
Fara lécu si mangaiere,
Am rabdatu in lume eu.

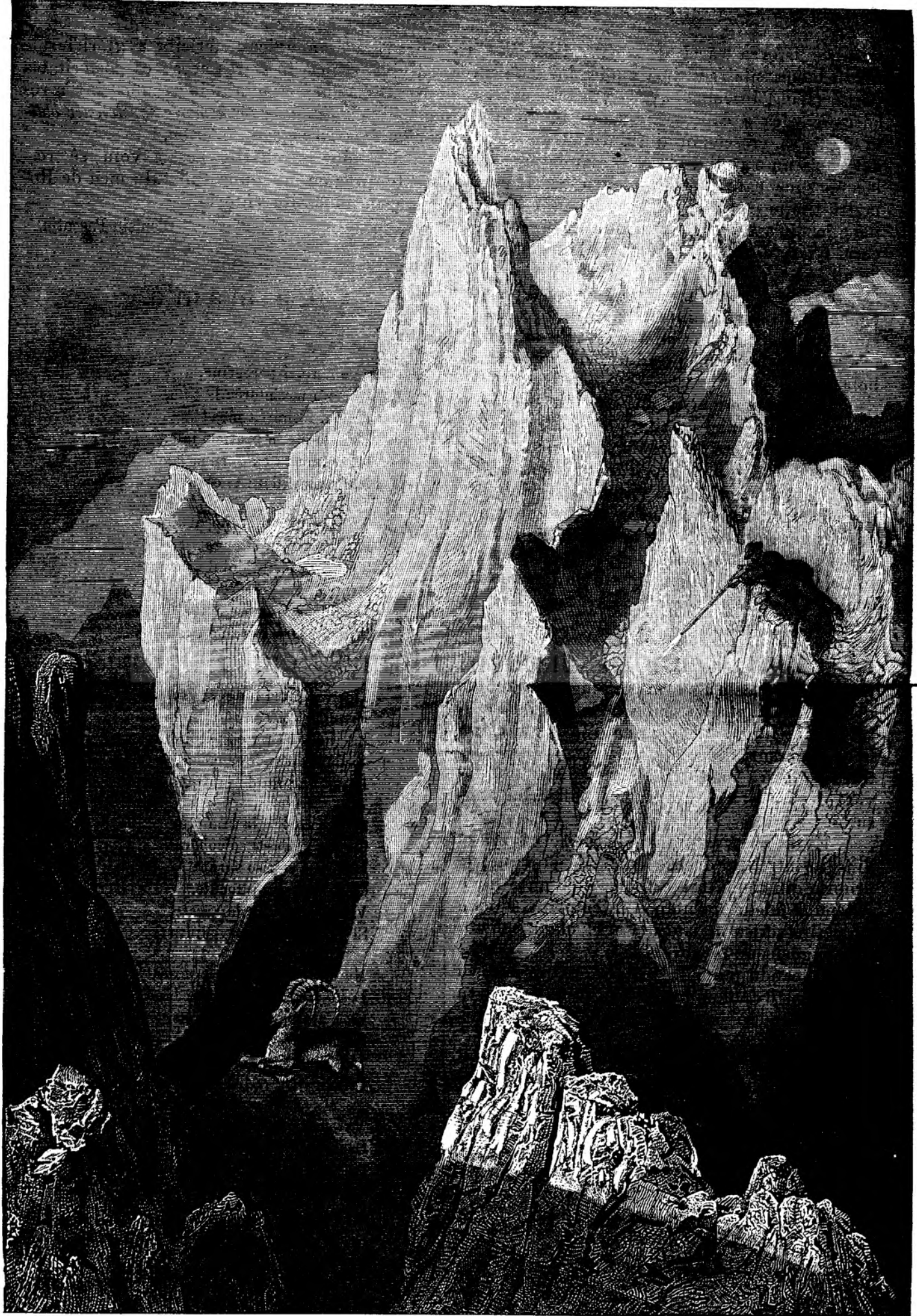
Dupa multe ostenele,
Dupa chinuri lungi si grele,
Fruntea voiú ca sê mi-o 'nelinu
Pe-alu teu sinu ce palpitéza,
Si de doru se 'nvapaiéza,
Lang' unu fiu de multu strainu.

Ah, cea calda lacrimióra,
Ce din gén'a-ti se cobóra,
Lasa-me sê ti-o sarutu!
C'alte lacrimi infocate,
Vei fi plansu nenumerate,
Si eu nu ti le-am vediutu....

Nu mai plange; ci pe mine,
Lasa-me sê plangu mai bine,
Câ n'am parte — cum asiu vré —
Sê-mi petrecu viéti'a 'ntréga
Langa tine, mama draga,
Langa tine, radi'a mea!

Vai cum sboru, cum sboru de iute,
Scurtele si dulci minute,
Ce-amendoi le numerâmu!
Câ din ór'a de 'ntelnire,
Facemu cea de despartire,
Si de nou ne 'nstrainâmu.

Isacu binecuventa pe Iacobu.

Sórtea vedi câ me 'ntetiesce,
Sê me ducu unde-mi lipsesce
Anim'a-ti cu doru nestinsu,
Me voiu duce c'astu-felu mie
Mi-a fostu datu de la pruncía,
Sê te plangu, de tine plansu.

Inc' o dulce sarutare!
Si c'o jalnica oftare,
Dice ti-voiu: remasulu bunu.
Remasu bunu! la revedere!...
Dar cumplit'a mea dorere
Nu potu, mama, sê ti-o spunu! —

I. Lapedatu.

Pentru amoru.

— Novela. —

(Urmare.)

Ea pipai, redicà vestmintele, patulu erá asternutu frumosu, dar rece.

Ea statea, ascultá, cugetá. Unu cugetu, o schintéua nu erá ce sê-i deie lumina.

Si stá inlemnita ca o pétra de marmure.

Intr'unu tardíu, ca si candu din paretu, ca si candu prin aeru ar trece incetu unu sufletu fantasticu, se audí unu suspinu greu si lungu, se pareá câ eschiamá unu nume dorerosu.

Suspínulu se pareá a strabate dintr'alta odaia pe o usia mare.

Clar'a tresari indata, — se redicà in degete, pasí incetu si se apropià de usia.

Nici ea nu scieá ce va pandí, nu scieá ce face, — — mergea, o ducea unu cugetu confusu.

Copil'a statea la ferésta si priviá in nóptea incantatória fantasandu. Din candu in candu se pareá, câ zimbesce, intinde manile, face semne, apoi stá atenta si éra se pareá fantasandu.

La ferésta fericítulu amoresu si-sioptea suspínulu incetinelu.

Lun'a se jocá cu radi'a prin aeru si desemná o gloria pe langa capusiorulu celu balaiu, aur'a noptii se jocá cu crinii ei ca cu penele unui angeru blandu, — si se pareá câ vedi câ cu anim'a ei asié dulce, asié farmecatoriu se jóca unu simtiu tineru de amoru.

Si 'ntindea manile in aeru, si sioptea adio, si dá sarutâri, si imbratîsiá cu naivitatea unei copile fragede, chiamá cu man'a; apoi éra unu adio, apoi éra chiamá si éra unu adio si totu nu mai ajungea la adeveratulu adio.

— Ah, Dómne! — eschiamà Clara.

Unu secretu atátu de desvoltatu, si sê-lu visezi celu pucinu!

Mai statú unu minutu, si apoi se retrase in odai'a ce o despartíá de copil'a cu usi'a cea de sticla, si ací se puse langa usia si asceptá.

Preste câte-va minute intrá copil'a in odai-ti'a sa ca intr'o cella calugarésca si pe fati'a ei atát'a farmecu, atát'a fericire si atát'a dorere poetica visatória, se potea observá, — oh, acésta e o icóna ce stêrnesce sufletu si in pétra!

Apoi si-destrinse vestmintele, si cu inocentia unui angeru se rogá lui Domnedieu pentru sine, pentru mama sa si inca pentru órecine, — apoi si-luà de sub perinutia o ieóna mica, câta unu portretu, — privi la ea multu, apoi o sarutá, se culcá cu ea la mana si — adormí.

Clar'a se redicà in degete, merse, se apropià de patulu copilei, apoi se intinse, si incetinelu i luà icón'a din manuti'a cea mica. Copil'a nu se desceptá, dar candu scapatá icón'a, atátu de dulce zimbì ca unu angeru inocentu, — cine scie ce visu, — póte acuma o prindea de mana, i sarutá man'a, póte acum i dá man'a naintea altariului. Dormi copila scumpa, dormi, si nu te mai desceptá in veci!

Dómn'a cu anim'a palpitanda se apropià de lampa si tienù icón'a naintea lampei.

— Hah, — — — respiti-ve ceriuri! —
— Acest'a e Victoru!...

Atát'a eschiamà dómn'a, ca muscata de sierpe, si cadíu josu lesínata.

Preste câte-va minute si-viní in ori, si scolandu-se se aieptá la patu ca o furia cu franele rupte si aruncandu icón'a pe copila — esí suflandu si gemendu.

Copil'a dormiá linu si visá de fericire si de vítoriu. Dormi copila scumpa, dormi, — dormi, si nu te mai desceptá in veci!

Erá dupa mediulu noptii tardíu, si dómn'a Clara inca nu dormise tóta nóptea, — nu potea dormí sufletulu, furi'a si dorerea.

A cugetatu totu ce póte cugetá unu omu morbosu si suprinsu de o dorere atátu de repede si de neasceptata, a planisatu totu ce a potutu, dar nu-si aflá cale de scapare.

Nu, câ-ci nu se potea despoiá de acel'a pe care atát'a lu-iubiá si atát'a lu-uriá, — si nu se 'ndurá nici de sine, nici de copila si nici de Victoru.

Intr'unu minutu ferbiá intr'ins'a unu su-fletu de satana si planisá planuri demonice, ací in contra sa, ací in contra copilei si ací in contra lui Victoru. Apoi se molcomiá si voiá a-i scapá pe toti, dar asta nu o potea, — unulu trebuie sê devina preda, — cine sê fie acela?

Ar silí pe copil'a sê-lu lase, sê-lu contem-neze si sê-lu uite; dar cunoscandu caracterulu si constanti'a copilei, póte-se acésta sperá. Oh riulu are mai mare putere déca-lu opresci, si scapa; ér sê-lu opresci pe veci, unu riu ce nu mai séca, nu e cu potintia. I va descoperí si-i va spune tóte, apoi o va provocá sê abdíca de suvenirea trecutului si sê uite; dar ajunge-si va óre scopulu?

Si apoi rusínea, compromisiunea si tira-ni'a aceea, sê díca: copila nu-lu iubi, sê-lu iubescu eu; sê nu póta iubi copil'a cea tinera pe unu june numai pentru ca sê-lu iubésca mama sa, oh!...

I va spune lui, lu-va provocá, lu-va silí; dar acésta inca e impreunata cu atât'a rusíne, oh cum i va cadé decoratiunea cea mai farme-catória: modesti'a, pietatea, si-apoi ajunge si-va scopulu? Reusírea nu e sigura, si apoi ei i trebuie unu planu siguru.

— Altu cugetu, altu planu se cere. — Oh câtu ar fi de fericítoria o stramutare a impregiurárilor, — sê-i aiba pe ambi in bratia ca pana acum, si apoi sê nu fía compromisa inainte-nimenui.

Si stá si cugetá. De odata éca, fati'a-i galbinesce, ochii-i impainginescu, budiele se venetiescu, — oh a intratu satan'a in sufletulu ei.

— Ek, eschiamá, — unu planu bine ni-meritu, nitíca diplomatía, si tóte se stramuta spre bine. — Nici elu nici ea nu scie cá am devenitu la secretu, prin urmare ori-ce fapta nu se póte motivá cu aceea, cá am voitu a-i stricá, — si sufletulu meu e curatu: unu servitiu mie si unulu lui Domnedieu... Timpulu trece, impregiurárele se schimba, — si apoi voru urmá timpuri mai favorítorie. Toti vomu uitá trecutulu, si vomu fi fericiti.

Demanéti'a candu si-leganá mai dulce filomel'a cantarea sub ferést'a castelului, se desceptá copil'a din somnu.

Portretulu lu-aflá pe perina sub capu. Mai in bunu locu nici cu man'a nu l'ar fi sciutu pune...

Lu-sarutá ca totu-de-una; dar ah, cu atât'a dorere observá, cá acel'a asié e de petatu in

câte-va locuri si ingangitu, cu si candu l'ar fi strinsu cu man'a asudata pré tare. Se acusá pe sine, câtu l'a strinsu de tare, cum l'a petatu...

Tóta diu'a l'a totu tocmitu, si l'a stersu, si tóta diu'a fu superata, cá-ci l'a strinsu asié tare. Cá l'a strinsu inca i cadea bine, dar de pe-tele acele asié o dorea.

Dar nu e nimicu. Victoru nu e petatu, Victoru e frumosu, elu nu se va maniá. La cea d'antâiu intelnire i va spune tóta intemplarea din capetu, — abié asceptá cum i va spune, cum se va caí.

Din susu de satutiulu unde se petrece istoriór'a nóstra erá o padure pompósa, déca si frumséti'a naturei se póte numí pompósa. — Trecéndu câti-va pasi in umbrele cele dese a padurei, éta aici se deschidea o alta coloniutia frumósa si romantica.

Ací sunt dóue case modeste, intre nesce fagi puternici, apoi unu petecu de terenu liberu, si din colo o manastire mica, betrana, cu paretii negri, ca si candu ar fi cioplita numai din stanca naturala, si negrita de plo. De a drépt'a câte-va carári numai abié calcate, dar se vedea, cá au fostu carári regulate candu-va.

De a stang'a unu edificiu betranu si puternicu ca o cetatiuia mica — cu ferestile susu de doi-trei stangeni, incruscate cu zabrele de feru, si de tóte partile incungiuratu cu zidu. Usi'a totu-de-una inchisa — arare ori audiai unu zuietu din launtru monotonu, dar n'audiai in veci unu risu, o petrecere, cum facu ómenii traindu in lume.

Totu giurulu erá tacutu si piu, numai acela facea ce-va sgomotu cine amblá dintr' alte pârti pe acolo si priviá la manastirea aceea pustia, la carárele delasate, la edificiulu acelu betranu, si cugetá la viéti'a din elu!

Pe usi'a cea mare de pétr'a cioplita duru erá o inscriptiune cu numele fundatorelui; elu si-a scrisu numele acolo sê-lu scie cine vré sê-lu blasteme, sê-lu scie cei ce siedu acolo sê-lu blasteme mai cu focu.

Aici e edificiulu celei mai stupide si mai neumane institutiuni omenesci, — aici e bigotulu fetu alu fanaticismului evului de midilocu, crutiatu inca pentru compromisiunea seclului luminei si a vietii sociale, aici e — claustrulu calugaritieloru.

(Va urmá.)

V. R. Buticescu.

SALONUL

Conversare cu cetitóriele.

— *Aradu 12 septembrie.* —

(Intrare în salonu, — de unde sê începemu, — ce potu femeile romane, — iubirea provedintiei, — nu e mórta, ci numai amortíta, — înaltarea natiunala, — scól'a civilisatiunii, — teatrulu natiunalu, — dorinti'a Romanului, — apelu la femeile romane.)

Onorate dle redactoru! De si trasurele penei mele sunt debile, totu-si me 'ncercu a te rogá, sê-mi permiti a intrá si eu odata în frumosulu salonu alu pretiuitei „Familie.“

Nu-mi e voi'a a vorbí pe largu despre arte séu sciintia, ci urmandu numai siópt'a si dorulu animei mele, mi-voiu luá libertate a conversá si eu pucinu cu surorile nóstre romane.

E bine, dar de unde sê începú? Ajutati-mi si voi adeverate romane, cari aspirati dupa înaltarea némului nostru!

— Dar folosesece óre, déca vomu fi noi zelóse, au dóra potemu si noi femeile contribuí la înflorirea natiunii nóstre?

— Da, poteti, déca sunteti romane adeverate! — resuna acum o vóce, de siguru ea este umbr'a unei strabune maretie, care ingrigindu-se si acum inca de sórtea némului seu, apare câte odata pe unu momentu, sê visitadie animile stranepóteloru sale!...

Da, cá-ci suntemu ficele unei ginte, care a fostu falnica si mare; inse pe care, dorere, viscolele secoliloru o-au cufundatu. Si celu ce scie tóte nedreptátile, câte s'au facutu Romaniloru din trecutu si pana astadi, nu póte sê nu se mire, de rabdarea si tari'a acestei natiuni, cá nu s'au nimicitu cu totulu prin atáte cercumstantie nefavoritórie.

Din ast'a se vede, cá provedinti'a totu-si a iubitú pe poporulu romanu; si par' cá ar fi dísu si catra inimicii nostri aceste: „Pana unde voiti voi, pe acestu alu meu poporu romanu a-lu persecutá? cá-ci puterea mea în totu loculu lu-va aperi!“

Asié e, inamiculu credea cá natiunea nóstra a moritu, si se bucurá la ide'a, cá ce e mortu, nu mai reinvia. Inse lauda Domnului, cá ea nu a fostu decátu amortíta de lovirile cele multe; ea a zacutu numai astu-felu ca fara vietia.

De vre-o cáti-va ani incóce, de candu mai multi barbati romani se lupta pentru aredicarea acestei natiuni, si pe langa ostendé'a de a-i castigá si ei drepturi liberale, a o inavutí în literatura, ea facú unu progresu considerabilu. — Onóre acestoru barbati, cá-ci printr'insii, si natiunea nóstra este pe calea progresulú!...

În fine avemu si o societate pentru crearea unui fondu de teatru romanu. Natiunea care n'are teatru, acést'a scóla a civilisatiunii, séu cum díce Shakespeare: „cronic'a si oglind'a timpului“, aceea este mai de compatimitu între popóre. Deci cum trebuie sê ne bucurámu noi, si sê pretiuimu chiamarea teatrului, si sê stimámu artistii lui!

Dar pentru ce spunu eu — va întrebá póte cineva — ca sê pretiuimu teatrulu, cá-ci ast'a se pricepe de sine... Asié e, stimate cetitórie, totu însulu care

numai posode cultura si simtiuri, pretiuesce chiamarea teatrului, ér nu lu-socotesce de atare bogatelu séu comedia copilarésca.

Eu inse o am dísu acést'a, pentru cá am avutu si trist'a ocesiune a audí tocmai pe nesce dame, vorbindu cu despretiu despre teatru; ca si candu elu ar fi unu ce depositoriu si fara moralu.

Ele au dísu:

— Nóne ni place teatrulu, inse catra artistii si artistele lui simtímu o antipathia neexplicabila; si o dama pana atunci numai e stimata, pana nu pasiesce pe scena, nici ca diletanta odata, fia macaru acést'a representatiune pentru scopu santu.

Aceste idei se cam potrivescu cu opiniunea acelor'a cari au ratecitu, observandu, cá o femeia nu póte fi económa buna, déca se va ocupá si cu sciintia si arte dicéndu:

— Noi fórté raru cetimu, cá-ci altcum nu amu poté portá grige si de rondulu casei.

O femeia inse, care e intru adevéru vrednica, se póta ocupá cu tóte dupa rondulu loru, cu economía, sciintia, arte si petrecere, etc. Ci firesce déca ea nu scie sê inpartiesca timpulu, atunci se ocupa cu indiferintia totu cu unu lucru, crediendu, cá e imposibilu a se ocupá si cu alta ce-va.

Sê ne rentórcemu inse la acea, cá teatrulu nu póte avé decátu unu scopu bunu; cá-ci altcum nu ar jertfi natiunile atát'a pentru aredicarea templetoru acestei arte; nici Schiller nu ar díce catra artistii:

„Der Menschheit Würde ist in eure Hand gegeben!

Bewahret sie!

Sie sinkt mit Euch, mit Euch wird sie sich heben!“

Dorinti'a fiesce-carui Romanu este, ca si natiunea lui sê ocupe cátu se póte mai curendu locu pe aren'a civilisatiunii moderne. Si cu privire la sórte, acést'a numai prin sacrificie atátu din partea poteriloru spirituale, cátu si materiale, se póte implini.

Fiindu inse Romanii lipsiti de midilócele materiale, ce intardia atáte afaceri utile, cine nu se va bucurá de tinerimea romana, care insufletita de dorulu sacru, a-si vedé si scump'a sa natiune progresandu, si pentru a-i poté contribuí cu ce-va, arangieza cu de graba, unu balu, unu concertu, representatiune teatrala séu bazaru. Lucru firescu, cá la aceste si noi femeile trebuie sê luámu parte; si la unu astu-felu de scopu mare, nu trebuie sê refúsámu concursulu nostru.

Noi tóte sê fimu sorori în concordia, sê ajutámu si noi baremu unde se póte; si sê iubimu cu asemenea zelu dulcea nóstra natiune, pe cum o iubiau odata strabunele nóstre! Sê vorbimu în limb'a sonora a nóstra! Da, cá-ci numai astu-felu potemu fi demne de numele mandru „Romana.“ Si Romanii cu atátu mai iute si voru ajunge scopulu loru.

Ér Ddieu bucurandu-se de contielegerea zelósa a nóstra, va tramite si elu din înaltíme binecuventarea lui preste noi Romanii.

Lucretia Costa.

Curierul modei.

— Pesta 14 septembrie. —

Bismark a invinsu... dar in moda totu francesii au remasu invingatori, tóte incercările modistiloru de la Berlin trecura fara nici unu efectu durabilu.

Apropiandu-se sesonulu de tótna, éta reluâmu si noi firulu impartesîriloru nóstre de la Paris, relativu la noutătile din lumea modei.

De ocamdata numai atât'a potemu sê anunciâmu, câ toaletele se voru portá in lungimea loru de pan' acuma, adeca abié atingêndu-se pamentulu; tunicele au sê fã destulu de mari, inainte netede, ér dinapoi ineretite.

Stofele de moda acuma sunt cele de o colóre, ca de esemplu „popeline a soie“ de tóte colorile, intre cari dóra cea mai frumósa e vënet'a inchisa (bleu de marine.) Popeline de lana asemene se afla in tóte colorile, e de 7—8 lata si cósta 1 fl. 50 cr. Stof'a numita „serges de laine“ asemene va fi multu portata. Rifulu 2 fl., latímea unu rifu.

Modistii din Pesta dílele trecute gatira o multíme de haine pentru mirese. Unele erau decorate mai pomposu, altele mai simplu. Vomu aminti aice numai stofele din cari erau facute: drap imperatrice, velours ottoman, rips de matasa, velontine etc. Aceste constau 5—12 fl. Altele din moir antique, faille, taffetas de Lyon si Satin, constau numai câte 3—5 fl., va sê dica o haina intréga e multu mai ieftina. Dar sunt si altele: créppe lisse, gatite cu unu gustu admirabilu. Si totu-si aceste, gata de totu, cu tunica, cu cununa si cu velu, constau numai 50—75 fl.

Hainele de visita se gatescu cu elegántia simpla. Tunica diferitória din haina va fi la ordine; dar si toalet'a de o colóre va sê aiba destule partinitórie.

O haina de o colóre, o alta tunica si paletót, — éta toalet'a pentru sesonulu de tótna!

CE E NOU?

⊙ (*Societatea academica romana*) joi in 26 aug. c. v. la ór'a una postmeridiana tienù siedintia publica in palatulu Universitătii, sal'a facultătii de litere in catulu de susu, dupa urmatoriulu programu: a) Reportulu comisunii a supra lucrâriloru delegatiunii in cursulu anului 1870—71. Reportoru dlu Ios. Hodosiu. b) Reportulu comisunii a supra stării finantiarie a societătii. Reportoru dlu Al. Papiu Ilarianu. c) Reportulu si regulamentulu pentru lucrările membriloru Societătii in cursulu anului. Reportoru dlu Al. Papiu Ilarianu.

⊙ (*La Societatea Academica*) — precum ni spunu „Informatiunile“ — au mai sositu dnii membri P. Poenariu si Caragiani. Asié dara nu mai sunt absentu, — si acestia din cause recunoscute intemeiate — de câtu dnii Timoteiu Cipariu, Mihaiu Cogalniceanu (delegatu la serbarea de la Putna), episcopulu Melchisedecu si Ionu a lui Sbierra din Bucovina. Afâmú câ in cele d'antâiu díle din septembrie va avé locu siedinti'a publica solemna a receptiunii dlui P. Poenariu. Se scie, câ ilustrulu membru va vorbí despre nemuritoriulu Lazar; d. G. Sionu va intimpiná pe d. P. Poenariu in numele societătii academice. Sectiunea academica istorica a tienutu septeman'a acésta vr'o dóue siedintie sub presiedinti'a dlui Baritiu, fórté interesante, in cari dnii

Odobescu si Urechia au vorbitu de archeologi'a romana, éra d. Papiu a datu comptu sectiunii despre publicarea operiloru lui Cantemir, ce are a face societatea.

× (*Dlu Cesaru Bolliacu*) a sositu in Craiova, si a visitatu ruinele bisericeii manastirei Bucovatiului de pe bordulu de din cóce alu Jiului, precum si manastirea de dincolo de Jiu, unde s'a gasitu patru pietre de morminte, cu inscriptiuni in limb'a slavona, aduse de la vechi'a manastire mentionata de rep. Archimandritu Chrisantu si ingrigitorulu de atunci alu manastirei, rap. Balutia Baicanoiu, — pe care dlu Bolliacu le-a incredintiatu in bun'a pastrare a directorului Penitentiarului.

* * (*Dlu Vincentiu Babesiu*) ni face nemeritat'a onóre d'a se ocupá cu noi intr'unu articolu inseratu in diuariulu „Albin'a“, — din incidentulu publicării portretulu si biografiei dsale in fói'a nóstra. Sê ni permita dlu Babesiu a-i reflectá, câ noi nici odata n'amu acceptatu de la nici unulu dintre barbatii nostri, a caroru portrete si biografie aparura in „Familia“, vr'o multiamita. A recunósee meritele, si a li aduce tributulu stimei, este o detorintia, pentru care nimene nu póte sê aspiire la vr'o multiamita. Dar dlu Babesiu cu atâtú mai pucinu se potea simti deobligatu la asié ce-va, câ-ci — precum ni-o spune cu tóta sinceritatea — publicatiunea nóstra l'a suprinsu „neplacutu.“ Ni pare reu de acésta. Noi n'amu voitu a-i causá nici o neplacere, dar — o marturimu cu franchetia — nici plecere. Uniculu motivu care ne conduce pe noi la publicarea portretelor si biografíelor romanesci, o cel'a dictatu de consciinti'a implinirii detorintíelor nóstre de diuaristi romani; numai publiculu romanu este acéla, caruia noi voimu sê-i facemu — placere. Scimu si recunóscemu, câ de multe ori nu suntemu in stare a satisfice dorinti'a generala in privinti'a asta; dar cauzele totu-de-una sunt independente de vointi'a nóstra. Pentru aceea dara multiamimu dlui Babesiu, câ a venitú insu-si a spune, câ noi i-amu cerutu portretulu si biografí'a inca acuma-su patru séu cinci ani, si dsa ni le-a refusatú, ma acele si acuma se publicara fara scire dsale: câ-ci astu-felu publiculu va aflá, de ce portretulu dsale s'a publicatu asié tardíu? de ce datele biografice sunt neescate? si prin urmare, de ce unii dícu, câ „laud'a e pré pucina?“

⊙ (*Asociatiunea natiunala din Aradu.*) Din partea subscrisei directiuni se aduce la cunoscinti'a publiculu romanu, cumca terminulu defiptu pe 18 sept. a. c. pentru tienerea adunării generale a Asociatiunii natiunale pentru cultur'a poporulu romanu — in Lugosiu, — din mai multe impregiurări impedecátorie s'au amenatu, si adunarea generala a Asociatiunii se conchiama pe 10/22 noembrie si dílele urmátórie a. c. in Lugosiu, la care — acést'a directiune e de acea firma sperántia cumca, atâtú DD. membri actuali ai Asociatiunii, câtu si toti barbatii bine simtitori si doritori de promovarea acestui institutu natiunalu, voru grabí a participá intr'unu numeru pe câtu se va poté de frumosu. Datu in siedinti'a directiunii Asociatiunii pentru cultur'a poporulu romanu in Aradu, 8 sept. st. n. 1871. Antoniu Mocioni m. p. directoru primariu. Ios. Codreanu m. p. notariu.

* * (*Congresulu diuaristiloru romani.*) Diuariulu „Uniunea liberala“ din Iasi a propusu, ca diuaristii romani din Roman'a libera, cari sustienu principiulu natiunalismulu, sê tiená unu congresu la Bucuresci pentru stabilirea unui programu natiunalu. Mai multe

diuarie au si declarat, că adera la această idee, numai „Trompet'a Carpatiloru“ a spus, că din's a nu pôte sê participe la o adunare unde se afla si „Romanulu.“

= (Anunciu.) Inscrierile, respective esamenenele de primire la preparand'i a de statu din Dev'a pentru anulu scolasticu 1871/72 se voru tiené de la 1—6 oct. a. c. stilulu nou. Voru fi primiti in institutu toti acei tineri sanetosi si intregi, cari au implinitu anulu alu 15 alu etâtii, si posiedu din limb'a materna, din computu, geografia si istoria celu pucinu atâte cunoscintie, câte se predau in cele de antâiu IV clase gimnasiale séu III clase reale. — Aceste cunoscintie respectivii voru avé a le dovedí séu prezentandu unu testimoniu scolasticu, séu supunendu-se unui esamenu de primire; asemenea voru avé a-si documentá etatea prin unu atestatu de botezu, ér intregitatea fisica prin unu testimoniu medicalu, ambele libere de timbru. Cei ce ar dorí a se impartesi si de beneficiile de statu (viptu, cortelu etc.), voru féré a produce unu testimoniu de paupertate, estradatu de administratiunea respectiva si intaritu de paroculu localu. Doritorii de a fi primiti in acestu institutu voru binevoi a-si tramite supliciele (provediute cu documintele amintite mai susu, si stilisate catra consiliulu diriginte), la adres'a subscrisului, in Deva, celu multu pana la 25 septemvre a. c. stilulu nou. In fine se mai amintesce, că junii romani voru ascultá tôte studiile in limb'a loru materna. Deva, la 4 septemvre, 1871. Franciscu Koos, directoru.

* * (Cununia interesanta) avú locu dílele trecute in Buda. Unu domnu se cununá cu — nevést'a sa. Ei se despartíra inainte de asta cu patru-spre-diece ani. De atunce dlu W. se si insoará de dóue ori, si ambele lui neveste morira; prim'a lui nevést'a se maritá si ea, dar barbatulu ei mori. Ei convenira de nou la inmortentarea ficei loru de optu-spre-diece ani, si acestu incidentu tristu intr'atát'a i impressiuná, încátu se impacara, si — finea o sciti deja.

‡ (Necrologu.) Zaharia Popu preotu in Magierusiu si fiic'a sa Susana veduv'a Tohati cu anim'a doiósa anuncia, că iubitul loru fiu resp. nepotu Ioane Tohati, advocatu in Desiu, in etate de 32 ani, dupa unu morbu ofticosu inpreunatu cu tifusu, la 8 a lunei septemvre sér'a a repausatu in Domnulu. In flórea etâtii rapl mórtea pe membrulu activu alu societâtii, pe aperatoriuulu consciintiosu alu dreptâtii. Fía-i tierin'a usióra!

‡ (Necrologu.) Vasilie cav. de Iacobiciu, locotente in regimentulu alu 5-le de artileria, a repausatu la Vraccogaiu in Banatu, la 5 l. c. Fía-i tierin'a usióra!

Literatura si arte.

* * (La biograf'i a lui Andreiu Muresianu) primiramu urmatóri'a intregire, affata de tramitiatoriulu chiar de la fratele laureatului poetu: „Tat'a lui Andreiu Muresianu ca unu simplu morariu de scórtia seracu, avendu mai multi prunci, nu potea sê tiena pe Andreiu la scóla, in urm'a careia bietulu copilu erá necesitatu a lucrá diu'a intréga (afara de órele de prelegeri) la móra, ér mai tardíoru a dá instructiuni; ér studiile si le facea numai nóptea. In această stare trista Andreiu erá pe aice sê parasésca scóla... Pe timpulu acest'a erá in regimentulu a II de granitia din Naseudu

ca vicariu nemoritoriulu Marianu... Acest'a cunoscu pe tinerulu Andreiu prin recomandatiunea fostului protopopu de atunci alu Bistritiei Ioane Maioru, i cunoscu talentele frumoase, precum si saraci'a parintelui seu... Odata chiamá pe tat'a lui Andreiu in Naseudu (erá o dí de téguru), si lu-maná in téguru sê cumpere cea mai buna vaca cu lapte. Acest'a facéndu-o, Marianu i-o darú pe sém'a lui Andreiu. Acest'a o si facú tat'a lui Andreiu, cu laptele vacéi lu-sustienú mai multi ani la scóla din Bistritia, ér cu mergerea lui Andreiu la Blasiu tatalu seu vendú vac'a, ér banii i-a datu lui Andreiu, dupa cum l'a fostu deobligatu vicariulu Marianu.

= (Anunciu.) Junele nostru pictoru academicu dlu Nicdâe Popescu pune oper'a sa cea mai arteficiósa, portretulu unui cersítoriu caruntu din Roma, la vindiare prin sortitura de loteria. Acestu capu de opera fiindu si publiculu nostru mare parte cunoscutu, a fostu judecatu din partea comisiunii artistice a espusetiunii din Roma de unu opu lucratu cu cea mai mare perfectiune. Pretiulu unui astu-felu de portretu se termina ad minimum la 600 fl. v. a. Spre posibilitatea vindíarii inse se edau numai 450 de losuri, cu 1 fl. losulu, dupa a caroru cumperare sortitur'a se va efeptu cu ocaziunea vre unei adunári séu petreceri natiunale din Lugosiu, Timisiór'a séu Aradu, in terminu pana la anulu nou 1872. Onoratulu publicu este rogatu a imbratfisiá sortitur'a acestei opere, tramitiendu banii pentru losurile cumperande catra subscrisulu in Versietiu, carele pórtá afacerea sortiturai. Versietiu in 7 sept. 1871. Ioanu Sipepetianu adj. adv.

* * (Diuarulu unguurescu) „Hazánk s a Kúlföld“ in ultimulu seu numeru publica portretulu si biograf'i a parintelui metropolitu Andreiu br. de Siaguna. Portretulu e reproducu dupa fói'a nóstra.

Din strainetate.

X (Unu trenu opritu de selvatici.) Diuariele din New-York publica urmatóri'a depesia, primita de la Saint-Louis: Unu óre-care a nume William Mac Moore, venitu pe uscatu de la Saint-Ioseph — orasiu alu Michingamului — dá urmatórielle detalie uricióse despre unulu din actele cele mai sangeróse, pe care Indianii l'au comisu in acestu anu. Pe la midiloculu lui juniu, Moore, insocitu de 18 conductoru de vime, venitu dintr'o espeditiune pe uscatu, plecá cu drumulu de feru Paw Valley Texas, la fortulu Sill, situatu pe teritoriulu indianu. De cu séra chiar, pe la siese óre, trecéndu unu riu spre sud-est de fortu, d'odata fura atacati d'o céta d'o suta cinci-diecei banditi de rasa alba. Se 'ncinse o lupta, care nu dura de câtu câte-va minute; siepte ciobani fura taiati, trei raniti, si ceialalti fura luati prinsonieri. Indianii luara pe raniti prin tomahawh si i ucisera prin scalpu; se pusera apoi pe Moore si pe tovarasii sei, i legara si i dusera in fundulu paduriloru. Trenulu si cu totu ce erá in intru fu arsu. Dupa dóue díle, unulu din Europeani, încercandu-se sê scape, fu prinsu si ucisu prin scalpu. Prinsonierii mersera astu-felu in timpu de trei díle, si in a patr'a li se ordoná sê se oprésca. Chaiawotii atunci luara cinci din acesti nenorociti, i legara d'unu arbore, le taiara limb'a, partea superióra a urechiloru, i facura sê suferé torture ingrozitórie si, candu nu mai erau de câtu nisce mase sangerande, i arsera de víi in faci'a

celoru-lalti prinsonieri. Moore si acei ce i mai remanea din tovarasi se decisera atunci a se încercá sê fuga. Dupa câte-va zile d'acceptare, pe candu tóta cet'a indiana se 'mbetase pe la resaritului lunei, si pe candu plói'a, ce cadiuse tóta diu'a, muiase legaturile ce legau pe Englesi, unulu din ei parvenindu sê se defaca de legature, luà unu selbaticu adormitu si defacù pe tovarasi. Scapandu o luara fuga, si, dupa ce mersera câte-va zile prin padure, aprópe goi si morti de ostenedela, avura ocaziune sê intalnésca p'unu paduraru Poittowsk, Indianu amicu alu Englesiloru, care i conduse in satulu seu. Parasira apoi Riley, si Moore, mergendu pe josu pana la Lenvenworth, plecà cu drumulu de feru la Saint-Joseph unde avea amici. Moore afirma, câ dóue treimi din band'a ce i-a atacatu si martirisatu erau albi, sub ordinile famosului Stanley, proscrisulu Texasului orientalu. Imbracati si traindu ca nesce selbatici, acesti désperados a rasei europiane petreacu in acelea-si crudími.

= (*Incendiurile in Rusia*.) cari de unu timpu încóce luara o dimensiune infioratória, inea totu nu mai încéta, ba, precum ni anuncia scirile mai nóue, ele crescu pe dí ce merge: nu este dí, in care sê nu se intemple focuri; orasie, sate se prefacu in cenusia. Dilele trecute a arsu cetatea Poloczku, ér mai curendu cetatea Cazanu. Cu câta temeritate pasiescu malefactorii, se póte vedé si de acolo, câ in unele cetâti s'au aflatu epistole anonime, ba chiar placate si anunciuri, prin cari pacinicii locuitori se amenintia cu focu. Daunele causate se urca la milióne; societatea de asigurare singura a avutu, prin arderea cetâti Poloczku, o dauna de 500,000 ruble. Foculu in cetatea din urma a eruptu sambeta si a duratu o dí si o nópte; comandantele institutului militariu a cerutu de la magistratulu cetatiloru Vitebscu si Dünaburg tulumbe prin telegrafu, acestea sosira inse fórté tardíu. Indignatiune generala a causatu cu acésta ocaziune portarea, séu mai bine dîsu bigotismulu religunariu alu jidaniloru, cari in faci'a, pericolului ce amenintiá averea loru chiar asié ca si a crestiniloru, stateau cu manile in sinu, fara a dá mana de ajutoriu, si la provocarea comisariului respunsera: „Nu este iertatu, de óre ce adi e sambeta.“

Feliurite.

* * (*Paulu de Kock*.) In anulu acest'a mórtea a rapitu pe cei mai poporali trei romantieri ai francesiloru. Dumas betranulu, Ponsou du Terrail, morira inea la inceputulu anului, ér in nrulu trecutú anunciaramu mórtea lui Paulu de Kock. Cine nu cunósce acestu nume? Dinsulu a fostu unulu din acei pucini scriitori, pe cari tóta lumea i critica, si tóta lumea i — cetesce. Despre Paulu de Kock se póte díce, câ si dinsulu fu mai bunu, decâtu renumele seu. E dreptu, câ in descrierile sale a dese-ori gasimu incidinte picante, cu tóte aceste inse scrierile sale represinta câte unu scopu moralu. Puskin a dîsu, câ nu totu publiculu constá numai din fete de cinci-spre-diece ani. Déca vomu primí acestu principiu, nu vomu poté condamnă nici pe Paulu de Kock. Dar insedar l'amu si condamnă. Numele lui va traí multu timpu in anim'a poporului francesu, care díce cu Châteaubriand: „J' aime Paul de Kock. Il est consolent. Avec lui, on rit et on espère.“ („Eu iubescu pe Paulu de Kock. Dinsulu e mangaios. Cu elu ridi, cu elu speri.“) Acestu scriitoriu a scrisu o biblioteca intréga, si a moritu la 31 au-

gustu, in etate de 78 de ani. Portretulu dinsului se afla pe pagin'a prima a nrului presinte.

* * (*Cuibulu caprióreloru*.) Ilustratiunea nóstra de pe pagin'a 424 represinta o admirabila positiune romantica din Alpi, cuibulu caprióreloru. In acestu tablou, pictorulu a eternisatu chiar acelu momentu, in care unu venatoriu curagiosu, postatu in innaltíme la unu punctu fórté periculosu, descarca pusc'a sa a supra unei caprióre, care sare cu o usioretate si iutiéla admirabila de pe o stanca pe alta. Venatulu este o frumósá pasiune barbatésca, pentru unu venatoriu momentulu acest'a e de o placere adevérata.

* * (*Isacu binecuvénta pe Iacobu*.) Celebrulu pictorulu francesu, Gustavu Doré, a carui portretu s'a publicatu si in fói'a nóstra la an. 1867, a ilustratu bibli'a cu nesce icóne, cari i voru conservá numele in eternu. Un'a din aceste e si ceea ce o publicámu pe pagin'a 425 a nr. presinte, si care infatisiéza momentulu in care Isacu binecuvénta pe Iacobu — pentru unu blidu de linte. Istori'a vi e cunoscuta din biblia.

= (*Lemai'a remediú contra veninului*.) Se crede multu, câ lemai'a are óre-care eficacitate contra veniniloru. Anticulu atheneu reportéza despre doi criminali condamnati de catra guvernulu egiptenu d'a fi lasati la furi'a sierpiloru. Pe candu i ducea la supliciu, o femeia li dede de mila câte-va lemai'e, pe cari le mancara. Espusi apoi la muscaturele sierpiloru celoru mai veninosi, ei nu mai simtira nici unu reu. Spaimentatu, guvernulu i tramise din nou a dóu'a dí la supliciu, si ca sê se incredintieze câ lemai'a érá caus'a unui efectu atâtu de neadestatu, dede unuia de mancá o lemaia, érá celuialaltu nu. Celu care mancase lemai'a, desi muscatu de sierpi in mai multe locuri, totu-si nu patí nimicu: celalaltu espirá la momentu, de unde atheneulu conchise, câ lemai'a, luata pe nemancate, resista la ori-ce veninuri. Dar sê lasámu anticitatea si sê venimu la presentu. D. Sachet, oficieru superioru francesu, publica o notitia fórté curiósá ce se repórta la acestu casu. In 1848 — díce dlu Sachet, — guvernulu de la Martinica pusese d'a reconstruí fortulu Desaix, distrusu de englesi mai inainte d'a ne duce in acea insula. Tocmai compani'a mea se afá de serviciu, candu unulu din soldatii de marina facendu sê sara dintr'unu locu o multíme de petri, fu suprinsu de o vipera si muscatu la mana. Am chiamatu pe data unu chirurgu arabu negru, care se puse a crestá ran'a si care stórse o lemaia. Man'a érá imflata de totu. Dupa operatiune chirurgulu dede pacientulu de beú unu paharutiu cu untu de lemu, si apoi in acela-si paharutiu aceea-si cantitate de romu, si in sfersítu mi-spune sê facu pe soldatu a fi veselu, departandu de la dinsulu ori-ce temere. Din diumetate in diumetate de óra, si acést'a in intervalu de 24 de óre, stórcea la zama de lemaia in rana, si cu câtu storcea, scadea imflatur'a, pana ce nu mai remase nimicu. Esprimendu-mi mirarea catra negrulu aesculapu a supra tratamentulu seu in adevéru minunatu, elu mi-propuse sê-lu insociescu intr'unu locu, care érá adevératu cuiba de sierpi. Ajunsi aprópe d'unu zidu vechiu, negrulu si vèri man'a pana in cotu intr'o gaura si scóse unu ghiliganu de sierpe galbenu, pe care luandu-lu de gátu lu-facù de muscá dintr'unu meru, care devení la momentu negru ca cernél'a. Indata apoi negrulu se puse de stórse in meru câte-va picature de zama de lemaia si nu intardiá a-si luá colórea primitiva.

Glume si nu pré.

L a e a.

Vescediescu eu ca si-o flóre,
Care nu mai are sóre,
Si nici róua nutritória,
De candu nu te-am mai vediu tu,
Angeru dulce si placutu!

Nota bene! Autorulu poesiei de a supra e dlu acest'a.

Pluralu si singulariu!

Unu bietu profesor de la o uníversitate óre-care avea numai unu invetiace lu.

Odata apoi se bolnavi si acest'a, si profesorulu remase singuru singurelu.

— Unde sunt invetiaceii mei? — intrebà profesorulu de bedelulu, carele intrà.

— Dinsulu e bolnavu, — respunse acest'a.

Unu tieranu intrà la mediculu :

Dle doftoru, poftimu vina iute la noi!

— Dar cine e bolnavu la voi?

— Eu.

In ospetaría :

— Ospetariulu! Ce ratia e asta? Consta numai din óse. Par' câ e unu ploariu friptu!

Unu tineru flusturatu intrebà pe o dómna mai betrana :

— Dómna, scii ce am mancatu eu adi?

— Mi-se pare câ bureti, — respunse dómna.

— Dar *deja*...

— Am adusu-o, domnule.

— Unde e?

— Eta.

Servitoriulu aréta unu *ciuberu*.

Gâcitura de siacu

de Lazaru Petrinu.

mai	a ?	ba-	ne	ti-	ma	Ca	o!
rule	in-	vei	me	bar-	Dóm.	ra-	mu-
Pa-	rab-	ce	Ca	fare,	lu	du,	dé,
ca,	ca	gam-	du	cal-	sa?	rume	nu
na	na	dá,	voia	cu 'n	Se	ve-	can
o	Pana	can-	o	vo-	Se	Dóm-	sug-
can-	Pa-	du	nea,	o!	ma-	na	mai
can-	sta	du,	re,	Pa-	iu	mi	ne

Se póte deslegá dupa saritulu calului.

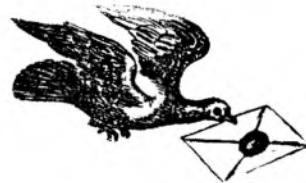
Deslegarea gâciturii de siacu din nr. 32:

Ploisíora multu usíora
Picura incetisíoru;
Animíora, animíora,
Nu mai geme totu de doru!
De ploiti'a nutritória,
Florile voru impupí;
Am si eu o dalba flóre,
Numai de ar infíori!

Iosifu Vulcanu.

Deslegare buna primiramu de la dómnele si domnisíorele: Paulina Pelle, Frosina si Maria Grozescu, Silvia si Julia Moldovanu, Maria Iorgoviciu n. Caimanu, Maria Tobiasiu, si de la dlu Dem. M. Iosofu.

Post'a Redactiunii.

—tia in Pesta. Tramite-ni si partea a dóua. Cele promise voru fi bine primite.

Din departare. Ti-concedemu, câ a suspiná din departare nu este pré placutu, — dar apoi sè ni concedi si dta, câ nici a ceti versurile dtale „din departare“ nu este pré placutu!

Dnei E. O. in B. Te rogamu sè cetesci post'a redactiunii din nr. 34. acolo s'a anuntiatu — inainte de reclamatiunea dtale — câ din tabloulu „Inaugurarea“ nu vomu avé esemplare pana la anulu non.

Suplementu „Cavalerii Noptii“, tomulu V, còl'a IV.

Proprietariu, redactoru respundiatoru si editoriu: **IOSIFU VULCANU,**

Cu tipariu lui Alesandru Kocsi in Pest'a. Piat'a Pesciloru, Nr. 9.